

Geneza 6

În capitolul 6 începe istoria lui Noe. Noe este foarte diferit de semenii săi, a căror depravare este descrisă în primele versete ale capitolului. Teama lui de Dumnezeu, credința și ascultarea lui strălucesc pe acest fundal întunecat. Învățăm multe din istoria vieții sale. Într-un timp rău, care seamănă în multe privințe cu timpul nostru, Noe a umblat cu Dumnezeu și a dus o viață de credință pentru bucuria lui Dumnezeu. În acest sens, el este un model pentru noi.

Noe arată spre Hristos. Numele său înseamnă „mângâiere” sau „odihnă” și astfel ne amintește de Domnul Isus, care astăzi dă odihnă tuturor celor care vin la El (Matei 11.28). Hristos va face aceasta și în viitor, când, ca „Șilo”, va aduce odihnă și va crea pace (compară cu Geneza 49.10). Noe a fost, de asemenea, singurul dintre contemporanii săi care a fost drept și desăvârșit. Domnul Isus a fost pe pământ ca „Cel Sfânt și Drept” (Faptele apostolilor 3.14). Chiar și centurionul roman a mărturisit despre El: „În adevăr, Omul acesta era drept” (Luca 23.47). Noe a umblat cu Dumnezeu. În același fel, Domnul Isus aici pe pământ, înconjurat de păcătoși, a fost Cel pe care Dumnezeu Îl putea privi întotdeauna cu plăcere și care a mers pe calea Sa în părtășie netulburată cu Tatăl Său. În cele din urmă, Noe a construit corabia, mijlocul de salvare de la judecată. Aici ne gândim la Mântuitorul nostru, care a săvârșit lucrarea de răscumpărare pe Golgota pentru mântuirea noastră și care este El Însuși Mântuitorul nostru.

Din punct de vedere profetic, potopul indică judecățile viitoare la venirea Fiului Omului: „Pentru că, așa cum erau oamenii în zilele dinainte de potop, mâncând și bând, însurându-se și măritându-se, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut până a venit potopul și i-a luat pe toți, așa va fi și venirea Fiului Omului” (Matei 24.38,39). În Enoh am văzut o prefigurare a credincioșilor din timpul harului, care vor fi răpiți în cer înainte de judecați. Noe este o imagine a rămășiței credincioase a iudeilor, care vor fi păstrați de Dumnezeu în timpul judecăților și apoi vor fi introduși în binecuvântarea Împărăției milenare.

Fiii lui Dumnezeu și fiicele oamenilor

Geneza 6.1-4: Și a fost așa: când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și și-au luat soții din toate pe care le-au ales. Și Domnul a zis: „Duhul Meu nu Se va lupta întotdeauna cu omul, pentru că, în adevăr, el este carne; dar zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani”. Uriașii erau pe pământ în acele zile și chiar după aceea, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor și ele le-au născut copii; aceștia au fost vitejii care erau oameni cu renume în vechime.

Pe măsură ce crește populația, crește și răul pe pământ (Proverbele 29.16). Acesta ia forme atât de teribile încât „fiii lui Dumnezeu” se unesc cu „fiicele oamenilor”. Fiii lui Dumnezeu menționați aici par a fi îngeri căzuți. Sub influența lui satan, ei au părăsit starea lor inițială de duhuri fără sex și au luat formă umană (Iuda 6)¹. Din această unire păcătoasă, rezultă „uriași”,

¹ Că expresia fiii lui Dumnezeu se referă la îngeri este confirmat de cartea biblică foarte veche Iov, unde îngerii sunt menționați în acest fel de trei ori (Iov 1.6; 2.1; 38.7). Paralela dintre fiii lui Dumnezeu și fiicele oamenilor din versetul 1 subliniază, de asemenea, această idee.

Capitolul 6

„oameni cu renume” (versetul 4) - înfățișări impresionante după judecata oamenilor, dar judecata lui Dumnezeu din versetul 5 este cu totul alta.

După uciderea lui Abel, diavolul face o a doua încercare de a zădărnici precizarea din Geneza 3.15 „ea îți va zdrobi capul”, vrând să distrugă rasa umană. Însă, Dumnezeu nu permite aceasta. Așa cum în cazul lui Abel a dat un înlocuitor, pe Set, aici El îl ia pe Noe și familia sa din mulțimea de oameni neevlavioși și îi salvează.

Din punct de vedere profetic, legătura dintre îngerii căzuți și ființele umane ne face să ne gândim la perioada de după răpirea credincioșilor (prefigurată în răpirea lui Enoh din capitolul 5). Sub influența lui satan și a puterilor sale demonice, oamenii de pe pământ se vor strica și vor aduce asupra lor judecăți teribile. Inspirați de satan, conducătorul roman și Antihristul vor fi astfel de „oameni cu renume” în această perioadă.

Având în vedere răutatea omului, răbdarea lui Dumnezeu ajunge la sfârșit. El nu vrea să „Se lupte întotdeauna cu omul”, adică nu vrea să-l curteze pe om la nesfârșit și să facă apel la el să se pocăiască. A devenit clar că omul „este carne” și că este incorigibil păcătos. De aceea, Dumnezeu stabilește o limită pentru comportamentul rău al omului și spune: „Zilele lui vor fi de 120 de ani” (versetul 3).

La prima vedere, această afirmație pare să sugereze că Dumnezeu limitează durata de viață a omului la un maxim de 120 de ani. Cu toate acestea, este evident că se referă la perioada de timp de la anunțarea judecății până la venirea potopului. Pe de o parte, oamenii erau încă semnificativ mai în vârstă de 120 de ani chiar și după potop (compară cu Geneza 11.10 și versetele următoarele), iar pe de altă parte, potopul nu a venit imediat. În 1 Petru 3.20 se spune că „îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu aștepta în zilele lui Noe, pe când se pregătea corabia”. În timpul lungii perioade de 120 de ani, Noe a construit corabia și în același timp a predicat poporului (compară cu 2 Petru 2.5). Ambele erau o mărturie clară pentru popor, dar ea nu au fost acceptată. Ei au lăsat să treacă timpul pe care Dumnezeu li l-a dat să se pocăiască.

Răutatea oamenilor

Geneza 6.5-7: Și DOMNUL a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua. Și DOMNULUI I-a părut rău că făcuse pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Sa. Și Domnul a zis: „Voi șterge de pe fața pământului pe omul pe care l-am creat, de la om până la animal, și târâtoare și păsări ale cerurilor, pentru că Îmi pare rău că i-am făcut”.

Ce vede Dumnezeu acum pe pământ este complet diferit de ce văzuse la sfârșitul celei de-a șasea zi de creație: „Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse și, iată, era foarte bine” (Geneza 1.31). Acum El privește o scenă care a fost stricată de păcat. El vede că oamenii, pe care i-a creat în mod atât de minunat, trăiesc în mare păcat și nu-L caută. În fapte (răutate) și gânduri, ei sunt răi de la un capăt la altul. DOMNUL nu este indiferent la comportamentul creaturilor Sale. Îi pare rău că l-a creat pe om. Ce înseamnă când Dumnezeu regretă ceva? Atunci când noi, oamenii, suntem surprinși de consecințele negative ale unei decizii, uneori regretăm decizia noastră și am dori să revenim asupra ei. Acest tip de regret nu există în cazul lui Dumnezeu. El cunoaște sfârșitul de la început. Atunci când se spune aici: „DOMNULUI I-a părut rău”, trebuie înțeles în sensul că El își schimbă căile sau acțiunile ca răspuns la comportamentul oamenilor. Totodată, această expresie arată cât de mult L-a întristat pe Dumnezeu păcatul omului. El a simțit profund

Capitolul 6

ceea ce omul ar fi trebuit să simtă, dar nu a simțit. Chiar dacă Dumnezeu nu este zguduit de nimic sau de cineva, El nu este deloc insensibil la neascultarea omului.

Animalele sunt și ele incluse în judecata anunțată. Dumnezeu le făcuse pentru om, pentru ca ele să-L slujească și să-L onoreze pe Dumnezeu împreună cu el. Dar, din cauza păcatului omului, nici ele nu mai îndeplinesc scopul creației lor.

Noe și timpul său

Geneza 6.8-12: Dar Noe a căpătat favoare în ochii DOMNULUI.

Aceștia sunt urmașii lui Noe. Noe era un om drept, integru printre contemporanii lui: Noe umbla cu Dumnezeu. Și Noe a născut trei fii: pe Sem, pe Ham și pe Iafet. Și pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu și pământul era plin de violență. Și Dumnezeu a privit pământul și, iată, era stricat; pentru că orice făptură își stricase calea pe pământ.

„Noe a căpătat favoare în ochii DOMNULUI”. Aceste cuvinte strălucesc din întuneric. Dumnezeu îl pune în lumina reflectoarelor pe Noe, un om atât de diferit de contemporanii săi. Dumnezeu își poate arăta favoarea față de acest om. Harul este favoarea nemeritată și dragostea lui Dumnezeu. Este remarcabil faptul că cuvântul „har” este menționat pentru prima dată aici, unde păcatul omului a atins un anumit punct culminant. Noul Testament spune: „Dar unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult” (Romani 5.20).

Cine găsește harul, acela l-a căutat înainte. Noe a avut un interes mare pentru a fi plăcut lui Dumnezeu și aceasta s-a arătat în viața sa în două direcții: cu privire la semenii săi, Noe a trăit corect și desăvârșit (sau fără vină, ireproșabil). Cu privire la Dumnezeu, el a umblat cu El și a trăit în strânsă părtașie cu El. Cât de mult trebuie să Se fi bucurat Dumnezeu să găsească pe cineva care trăia cu El în mijlocul întregii stricăciuni și răutăți a oamenilor. În privința aceasta ne gândim la Domnul Isus. El a fost printre oameni ca „Cel Drept” (Faptele apostolilor 3.14) și a umblat „făcând bine și vindecând” (Faptele apostolilor 10.38). În mijlocul păcătoșilor, El a trăit spre bucuria lui Dumnezeu și a umblat în părtașie constantă cu Tatăl Său.

Încă o dată se menționează că Noe a născut trei fii. Aceasta a fost, de asemenea, o expresie a credinței sale, deoarece a născut acești copii după ce Dumnezeu i-a anunțat judecata care va veni curând (compară cu Geneza 5.32; 6.3; 7.6) și într-un mediu care nu putea fi mai rău. Stricăciunea morală și violența caracterizau pământul - două categorii în care pot fi clasificate păcatele omenirii.

Și noi trăim într-un timp întunecat și rău. Noe, care este descris ca având însușiri similare cu Iov (Iov 1.1), arată că un credincios poate umbla cu credințioasă cu Dumnezeu chiar și în astfel de vremuri și că cuplurile căsătorite pot și trebuie să nască copii. Vrem să fim motivați de exemplul lui să trăim practic „drept și desăvârșit” spre bucuria Dumnezeului nostru!

Noe primește misiunea de a construi corabia

Geneza 6.13-22: Și Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi a venit înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; și, iată, îi voi nimici de pe pământ. Fă-ți o corabie din lemn de gofer: vei face cămăruțe în corabie; și s-o acoperi pe dinăuntru și pe dinafară cu smoală. Și o vei face așa: lungimea corăbiei să fie de trei sute de coți, lățimea ei de cincizeci de coți și înălțimea ei de treizeci de coți. Să faci corăbiei o lumină și la un cot

înălțime de la acoperiș să o sfârșești. Și intrarea corăbiei o vei pune în latura ei; o vei face cu un etaj jos, al doilea și al treilea. Și Eu, iată, aduc potopul de ape pe pământ, ca să nimicesc toată carnea în care este suflare de viață sub ceruri; tot ce este pe pământ va pieri. Dar voi întări legământul Meu cu tine; și vei intra în corabie tu și fiii tăi și soția ta și soțiile fiilor tăi cu tine. Și din orice trăiește, de orice carne, să aduci în corabie două din fiecare fel, ca să le păstrezi vii cu tine: să fie parte bărbătească și parte femeiască. Din păsări, după felul lor, și din animale, după felul lor, din fiecare târâtoare de pe pământ, după felul ei, două din fiecare fel vor veni la tine, ca să le păstrezi vii. Și ia la tine din orice hrană care se mănâncă și strânge-o la tine; și îți va fi ca hrană pentru tine și pentru ele”. Și Noe așa a făcut; potrivit cu tot ce-i poruncise Dumnezeu, așa a făcut.

Dumnezeu îi spune lui Noe ce vrea să facă. „DOMNUL Se destăinuie celor care se tem de El, pentru a le face cunoscut legământul Său” (Psalmul 25.14). El vrea să nimicească pământul cu oamenii lui nelegiuți. Însă, Dumnezeu a prevăzut un mijloc de salvare pentru Noe și familia sa. El îi dă sarcina de a construi o corabie. Corabia și instrucțiunile pentru construirea ei conțin multe referințe la Domnul Isus și la lucrarea Sa de a ne salva de la judecată.

- *Dumnezeu îl instruieste pe Noe cu privire la mijlocul de salvare*
Dumnezeu nu îl lasă pe Noe să inventeze un mijloc de salvare, ci îi spune clar ce trebuie să facă. Corabia a fost singurul mijloc de salvare de la potop. Tot așa, și astăzi există un singur Nume sub cer, în care oamenii trebuie să fie salvați (Faptele apostolilor 4.12).
- *Dumnezeu îi dă lui Noe o însărcinare*
Noe trebuie să îndeplinească o lucrare prin care reprezentanții întregii creații vor fi salvați de la judecată. Aceasta amintește de „lucrarea” pe care Dumnezeu Tatăl I-a dat-o Domnului Isus (Ioan 17.4).
- *Noe trebuie să construiască o corabie*
Cuvântul „corabie” are același înțeles ca și „coșulețul” în care Moise a fost pus în Nil (Exodul 2.3). De asemenea, ne amintește de Chivotul legământului, în formă de cutie, din Cortul Întâlnirii. Dacă luăm aceste 3 „cutii” împreună, ne dăm seama că credinciosul în Hristos este protejat de mânia lui Dumnezeu (Noe în corabie), de atacurile lui Satana (Moise în coșuleț) și de condamnarea prin lege (tablele din Chivotul legământului).
- *confeccionată din lemn de gofer*
Lemnul de gofer este un tip de lemn necunoscut astăzi. Lemnul corăbiei vorbește despre umanitatea Domnului Isus. *Omul* Isus Hristos este „Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni” (1 Timotei 2.5).
- *cu cămăruțe*
Cuvântul ebraic folosit aici pentru „cămăruțe” este tradus prin „cuib” în restul Vechiului Testament (de exemplu, Deuteronomul 32.11; Psalmul 84.3). Un cuib înseamnă siguranță și securitate. În Hristos am găsit locul de odihnă și de refugiu pentru sufletele noastre și așteptăm cu nerăbdare locul pe care El ni l-a pregătit în casa Tatălui (Ioan 14.2).
- *Acoperit cu smoală în interior și în exterior*
Corabia a fost făcută impermeabilă cu un strat de smoală. Aceasta a făcut din ea un loc de siguranță absolută. Cuvântul „a acoperi [a smoli, a cătrăni]” poate fi tradus în diferite

Capitolul 6

moduri. În alte pasaje este folosit pentru „a împăca” (de exemplu, Geneza 32.21) sau pentru „a ispăși” (de exemplu, Exodul 30.10). Pentru că Domnul Isus și-a dat viața ca răscumpărare pentru noi pe Golgota și a făcut ispășire, suntem protejați față de judecata unui Dumnezeu sfânt și avem o mântuire complet sigură. Viața noastră este „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.3).

- *O deschidere pentru lumină în partea de sus*

Nu este ușor de spus cum a fost deschiderea pentru lumină. Probabil că era o deschidere de jur împrejur sub streșina corăbiei, prin care intrau în corabie suficient aer și lumină. În Ioan 8.12, Domnul Isus spune: „Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nicidecum nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”.

Prin deschiderea pentru luminii în partea de sus a corăbiei, Dumnezeu a purtat grijă și pentru ca privirea locuitorilor corăbiei să fie în sus și nu în jos spre scena judecății. Privirea în sus ne dă, de asemenea, puterea de a merge pe cale cu perseverență (Evrei 12.2; Coloseni 3.2).

- *O ușă în partea laterală a corăbiei*

La fel cum printr-o singură ușă se intra în corabie, Hristos este ușa mântuirii și singura cale spre Dumnezeu (Ioan 10.9; 14.6).

- *Cu un etaj inferior, al doilea și al treilea*

Acest detaliu despre cele trei etaje din interiorul corăbiei poate servi ca o referire la cele trei aspecte ale mântuirii, pe care o avem în Hristos: mântuirea sufletului (1 Petru 1.9; Coloseni 1.12,13), salvarea de pericolele de pe calea credinței (2 Corinteni 1.9,10; 2 Timotei 4.17,18) și mântuirea trupului, la venirea Domnului pentru răpirea credincioșilor (Romani 8.23; Filipeni 3.21).

Ca și corabia, și Templul lui Solomon avea trei etaje (1 Împărați 6.4-6).

În versetul 17, Noe află apoi cum Dumnezeu vrea să nimicească toată viața de pe pământ. Dumnezeu vrea să nimicească „toată carnea în care este suflare de viață sub ceruri; tot ce este pe pământ” printr-un potop de apă. Astfel, el înțelege de ce trebuie să construiască o corabie atât de mare. Dumnezeu îl asigură că va încheia un legământ cu el și că îl va salva pe el și familia sa prin intermediul corăbiei. Dar nu numai atât, Dumnezeu mai vrea să păstreze în viață o parte din toate animalele, pentru a repopula pământul cu ele după potop. Această rânduială arată practic grija lui Dumnezeu pentru creaturile Sale. Din punct de vedere profetic, arată că întreaga creație va avea parte într-o zi de rezultatele binecuvântate ale lucrării de răscumpărare (Romani 8.19-23).

De asemenea, Dumnezeu îi cere lui Noe să ia „din orice hrană care se mănâncă”. Nu trebuia să existe o dietă unilaterală în timpul lungii perioade de timp. Dumnezeu este preocupat și astăzi de bunăstarea celor ai Săi.

Credința lui Noe se arată în ascultarea sa. El urmează întocmai instrucțiunile lui Dumnezeu și este un exemplu pentru noi în ascultarea sa de credință (versetul 22). Fiii lui Noe au ajutat cu siguranță la construirea corăbiei. Dar aici se relatează ca și cum Noe ar fi făcut totul de unul singur. În acest fel, Noe arată din nou spre Domnul Isus, care a împlinit singur lucrarea de răscumpărare pe cruce.

Capitolul 6

Pe lângă ascultarea lui Noe, care este prezentată aici, în epistola către Evrei 11 versetul 7 se menționează și alte aspecte ale credinței sale în legătură cu construirea corăbiei:

1. *Baza credinței sale* – „o înștiințare divină” (un avertisment de la Dumnezeu)
2. *Domeniul credinței sale* – „cele nevăzute încă”
3. *Exercițiul credinței sale* – „cuprins de teamă”
4. *Lucrarea credinței sale* – „a pregătit o corabie”
5. *Rezultatul credinței sale* – „pentru salvarea casei lui”
6. *Mărturia credinței sale* – „prin aceasta a condamnat lumea”
7. *Răsplata credinței sale* – „s-a făcut moștenitor al dreptății”

Noe este denumit în 2 Petru 2.5 ca fiind un „predicator al dreptății” (vezi și 1 Petru 3.19,20). Comportamentul său, caracterizat prin credință și ascultare, va fi fost o parte esențială a „predicării” sale în timpul lungii perioade de construire a corăbiei. În orice caz, nu ni se spune niciun cuvânt despre Noe în această perioadă. Îi avertizăm și noi pe oamenii necredincioși din jurul nostru în legătură cu judecata? De asemenea, face viața noastră ca mărturia noastră să fie credibilă?